

»Vær ikke nedslåede, thi Herrens glæde er eders styrke« (Nehem. 8,10)

Og se, JEG er med jer alle dage!

Således lyder de sidste ord af vor opstandne Frelseres mund i *Mattæus*-evangeliet. Lad os lytte til dem af hele vort hjerte! De gælder efter deres ordlyd *i dag*, så vist som denne dag er en del af alle dagene indtil verdens ende!

I beretningen om Herrens opstandelse fra de døde møder vi ondskaben og løgnen i al dens kraft – og vi møder ondskabens og løgnens overmand: vor Herre og Frelser i al hans magt!

Efter at Jesus var lagt i graven, kom *yppestepræsterne* og *farisæerne* i tanke om, at »denne bedrager havde sagt, medens han endnu levede, at han skulle opstå på den tredje dag«. De gik derfor til *Pilatus* og bad ham give streng befaling om, at graven skulle bevogtes, og han gav dem vagtmandskab, der blev sat til at bevogte graven, efter at der var sat segl for stenen.

Men se!

Men efter sabbaten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom *Maria Magdalene* og *den anden Maria* for at se til graven.

Og se – da blev der et stort jordskælv; thi en Herrens engel steg ned fra Himmelen og gik frem og væltede stenen bort og satte sig på den. Hans udseende var som lynild, og hans klædning hvid som sne. Og de, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde!

Lad os give os tid til at se dette, thi det er sandelig et *befriende syn!* Her ser du, hvad mørkets, løgnens og ondskabens magt formår overfor den levende Gud!

Her ser du, hvilken Herre du tilhører!

Her ser du, at al frygt for ondskabens og løgnens magt er ubegrundet!

Engelen tog til orde og sagde til kvinderne: »Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er *Jesus, den korsfæstede*, I søger efter. Han er ikke her, thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå!«

Ja, lad os se stedet, hvor han lå! Han er der ikke, men linklæderne ligger der og det tørklæde, han havde haft over sit hoved; det lå ikke ved linklæderne, men sammenfoldet på et sted for sig selv. Ingen har bortført hans lig! Her er kun *orden!* Her er en langt større herlighed end ved Lazarus' grav, thi han kom ud af graven med fødder og hænder omvundne med ligklædet og ansigtet hyllet i et tørklæde. Han blev opvakt til et forlænget jordeliv, men Jesus blev opvakt i et *optandelseslegeme*, der aldrig ældes eller forgår.

Se den opstandne!

Engelen sagde til de to kvinder: »*Skynd jer* hen og sig til *hans disciple*, at han er opstanden fra de døde, og se, han går forud for jer til *Galilæa*; der skal I se ham. Se, nu har jeg sagt jer det!«

Lad os lytte indtrængende til engelens herlige ord! Her er vort budskab til Herrens *disciple*: Han er opstanden fra de døde!

Her er den himmelske budbringers forsikring: Den opstandne går forud for os – og vi skal se ham!

Den himmelske budbringer *indskærper* os det: »Se, nu har jeg sagt jer det!«

Så skyndte de sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans *disciple* det.

Men se, da kom Jesus dem i møde og sagde: »*God morgen!*« (Nyovers.)

Se Ham – lyt til Ham!

God morgen – sandelig, det er morgen til en god dag, der aldrig hører op!

Og de gik hen til ham og omfavnede hans fødder og tilbad ham! Og det gør vi også. Vi kan ikke andet.

Frelsen er fuldbragt. Synden er udslettet. Døden er overvundet. Uforkrænkeligheden er bragt for lyset.

Vi er hans, og han er vor!

Se løgnens og pengenes magt!

Medens kvinderne var på vejen, se, da kom nogle af vagten ind i byen og meldte *yppestepræsterne* alt det, der var sket.

Så lader de sig vel overbevise?

Nej, nu får vi et gysende indblik i løgnens magt over åndelige ledere.

De samledes med de *ældste* (!) og *be-sluttede* (!) at give soldaterne en *større sum penge*, idet de sagde: »I skal sige: Hans *disciple* kom om natten og stjal ham, medens vi sov.«

Så tog de imod pengene og gjorde, som man havde forklaret dem!

Jesus blev forrådt for tredive sølvpenge, og han blev som den opstandne fornægtet og forløjet for en større sum penge.

Lad os se det, så vi får afsky for løgnens og pengenes magt. Lad os se det, så vi tager kampen op imod løgnen og mammon – de to hører sammen.

Lad os se det, så vi tager det til vort hjerte, at det var en *discipel*, der forrådt ham for tredive sølvpenge, og det var *yppestepræsterne* og *de ældste*, der ved hjælp af en større sum penge fik bortfor-

klaret, at han er opstanden fra de døde!

Hans værste fjender findes i hans nærmeste omgivelser og iblandt mænd med åndeligt ansvar.

Han er opstanden – men pengenes magt bliver stadig taget i anvendelse for at tilintetgøre Sandheden!

Da de så Ham, tilbad de Ham – men

De elleve *disciple* drog derefter til *Galilæa*, til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne.

Og da de så Ham, tilbad de Ham.

Vi kan ikke sætte os ind i, hvad disse mænd oplevede i deres indre, da de så Ham – de blev ført fra den dybeste fortvivlelse til en usigelig glæde, blandet med en usigelig Gudsfrygt.

De *tilbad* ham. Mere siger evangelisten ikke. Mon de kunne finde de rette ord?

Men nogle tvivlede!

Det var for godt til at være virkelighed! Var det ikke en drøm, en ønske-drøm? Kunne det virkelig være sandt? De vovede ikke at tro det, thi det overgik alt, hvad de havde kunnet forestille sig eller tænke.

Hertil kom, at Han i sit opstandelseslegeme ikke var umiddelbar genkendelig som Jesus af Nazaret, thi et opstandelseslegeme er ubundet af rum og tid. *Lazarus* havde de straks genkendt, da han kom ud fra graven, men her var det helt anderledes – her var det et uforkrænkeligt legeme af en beskaffenhed, som ingen kan beskrive.

Men her er sandelig noget at se – se *med troens og kærlighedens øjne* – se vor Frelser i hans opstandelseslegerne – se og tænke på, at *Ham skal vi blive lige!*

Se JEG er med jer

Da trådte Jesus frem, talte til dem og sagde...

Hvilket øjeblik i menighedens og menneskehedens historie! Lad os i ånden være med, lytte og bevare Hans ord, thi de er afgørende for vort liv og vor tjeneste.

»Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden.« Det er det første, Han sagde til dem (og til os).

Magtspørgsmålet er afgjort for tid og evighed. Magten er og forbliver Herrens fuldt, udelt og helt. Alt uden undtagelse er Ham underlagt. Hvordan han vil udøve sin ubegrænsede og uindskrænkede magt, ved Han selv bedst.

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple...«

Ordet »derfor« viser tilbage til, at »al magt i Himmelen og på jorden« er givet Den opstandne Herre og Frelser.

Vær stille for disse ord og lyt til dem, indtil du tror dem uden at tvivle.

Hvis der nu ikke er penge til at gå hen og gøre alle folkeslagene til Herrens disciple, hvad så?

Så går vi alligevel, thi al magten, også over sølvet og guldets såvel som over dem, der besidder det, er i Herrens hænder.

»...idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,« d.v.s. døber dem til Jesu død og opstandelse og dermed til et *helt nyt liv*, over hvilket penge ingen magt har.

»og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet jer«, og som de følgelig ser, at *I, som døber dem, selv holder!*

Oh se, JEG er med jer alle dage indtil verdens (tidsalderens) ende!«

Ja, det ser vi gang på gang, thi det oplever vi – og det styrker yderligere troen på Ham, hvem al magt i Himmelen og på jorden er givet.

Troens oplevelser

»Hvis du vil opleve noget, så oplev noget!« sagde vor ven *Chr. Ramild* ofte til os. »Gå på Herrens ord, så skal du aldrig mangle oplevelser! Gør hans vilje, da skal du erfare, at Han er med dig! Men hvis du først skal have sikkerhed, da går det dig åndeligt ilde. Da lider troen skade, selvom du forbliver i rettroenheden!«

Hvad var der sket med *Abraham*, hvis han ikke på Herrens ord i tro var gået ud fra sit land og sin familie for at komme til det land, Herren ville vise ham?

Hvad var der sket med hans tro, hvis han havde sagt til *Lot*: »Det er mig, Herren har lovet landet, derfor vælger jeg selvfølgelig først – dig har Han ikke lovet noget?«

Hvad var der sket med hans tro, hvis han ikke havde bragt *Isak* som et offer på *Morija* bjerg?

Hvad var der sket med *Josvas* tro, hvis han ikke var gået over *Jordan* ind i landet – ikke var gået rundt om *Jeriko* i syv dage – o.s.v.?

Vi kan gå hele Bibelen igennem, helt frem til *tros-kapitlet* i Hebr. 11 og se, at troen omsætter sig i konkret lydighed imod Herrens befaling – og styrkes derigennem.

Betænelighederne kan melde sig – overvejelser af økonomisk art – vanskelighederne tårner sig op som uovervindelige – mennesker svigter måske – den »sunde« fornuft protesterer imod Herrens enkle ord – hvorfor tage det så nøjeregnende – hvad kommer der ud af det – skal man virkelig gå en vej, som de allerfleste ikke forstår –

o.s.v. – o.s.v.

Lyt til Den Opstandne: »Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden!«

Ja, Herre! Vi tror dig!

Derfor går vi på dit ord og gør din vilje, som du vil have den gjort! Vi gør det i dag!

Det uoverkommelige

Det var elleve disciple, Herren påbød at gå ud i alverden og gøre alle folkeslagene til Hans disciple.

Men det er jo uoverkommeligt!

Tænk på folkeslagenes mængde – tænk på deres størrelse – tænk på deres fjendskab!

Elleve mænd – og denne »opgave«!

Der er to måder at »løse« den på. Den ene er at gå på Herrens ord – den anden er at vente og tilrettelægge et arbejde, der er mere overkommeligt.

Hvad er mest »effektivt«?

Hvis vi vælger den første løsning: at gå på Herrens ord, skønt vi dermed kommer ud i det uoverkommelige, da oplever vi, at HAN, DEN OPSTANDNE, er med os – og at Han har al magten – altså magten over det, vi ikke magter, fordi det er uoverkommeligt.

Hvis vi vælger den anden løsning, da kommer vi ikke uafladeligt ud i noget uoverkommeligt – og oplever heller ikke, at Han er med os som Den, der har al magten i Himmelen og på jorden.

Man må nok konstatere, at kristenheden i det store og hele har valgt og holder fast ved den anden løsning, der ikke som princip indeholder det uoverkommelige.

Men Herren kalder i sin store barmhjertighed nogle ud fra denne arbejdsform, for at de skal få lov til at kende Ham, som Han er.

Her er ikke tale om fanatisme. Det gælder ikke om at friste Herren vor Gud, tværtimod!

Det gælder om at gøre, hvad Han siger – altså være uforbeholdent til Hans rådhed – og så gøre, hvad der er Ham velbehageligt.

For flertallets vedkommende indebærer det ikke nogen væsentlig ændring i deres daglige arbejde som husmoder, forretningsmand, lærer, sygeplejerske, funktionær, o.s.v.

Men det indebærer den altafgørende ændring, at fra nu af sætter vi ingen grænse for, hvad vi mener, vi kan overkomme. Nu er grænsen for vor daglige tjeneste (alt, hvad vi har med at gøre, er jo tjeneste for Herren!) Hans vilje!

Nu gælder Hans ord: »Som din dag er, skal også din styrke være!« Når dagene er uoverkommelige, fordi kravene er store og mange, og vi er trætte, da lyder det: »Se, JEG er med dig i dag!«

Vi oplever, at Han står ved sit ord –

forfrisker os i rette tid – og på en måde, der ikke forud kan forklæres, lader Han alt, hvad vi har med at gøre, lykkes – til Hans ære – og til en stadig fornyelse af vor tro, så den ikke stivner i rettroenhed, men sætter friske skud.

Men for os, der anses for åndelige ledere, kan det indebære meget radikale ændringer i vort arbejde, hvis også vi, der jo udgør et mindretal, skal få lov til at lære Herren at kende som Den Opstandne, der har al magten i Himmelen og på jorden.

Hvis vi har vænnet os til at anvende metoder, der bedrøver Ham, må vi omvende os. Hvis vi er kommet ind på et galt spor, må vi tilbage til det rette. Hvis vi er faldet for en fristelse til at søge sikkerhed fremfor at søge Herrens vilje, må vi ydmyge os. Hvis vi har brugt for store ord om vort arbejdes betydning, må vi beken- de det. Hvis vi er blevet bundet af traditioner og overleveringer, der ikke har Helligåndens sanktion, må vi gøre os fri. Hvis vi har lukket op for menneskefrygt, må vi kaste den ud.

Det kan være svært. Det opleves undertiden som en kamp på liv og død.

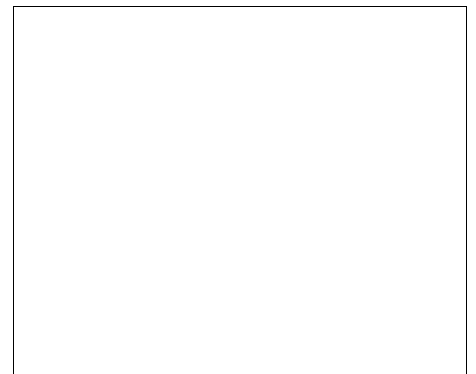
Da må vi søge i enrum med Herren alene og kæmpe troens gode strid sejrrikt til ende.

Man udsætter sig for risiko og fare, for misforståelser og kritik, når man følger Herren ad hans usædvanlige vej i stedet for at følge den sædvanlige vej – men det hører den tjeneste til, som Herren kendes ved. Apostelen Paulus siger: »Hvorfor udsætter vi os for fare hver time« (1. Kor. 15,30). At følge Jesus er farefuldt – og frydefuldt. Det er at gå ud i det uoverkommelige – og opleve, at HAN er med os, så det, der ser umuligt ud, dog bliver gjort!

Det er så enkelt, at det kun kan opleves personligt af hver enkelt. Det kan ikke indkapsles i nogen organisation. Derfor består valget undertiden i, om vi vil følge vor organisation, eller om vi vil følge Herren, d.v.s. følge Ham, der træder frem og siger: »Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple...

Oh se! JEG er med jer alle dage indtil verdens ende!«



Klogskaben

Vor Herre Jesus siger: »Følg du mig!« Det er et ord, fyldt af Hans nåde – et ord, der gælder ubetinget, fordi det er Ham, der har sagt det.

Det ord bringer os i konflikt med klogskaben og stiller os gang på gang i det valg: »Vælger du klogskaben, eller vælger du mig, din Herre og Frelser?«

Kærligheden

Betragter vi vor Herre Jesus, ser vi straks, at han aldrig søgte sit eget. Han kom for at frelse os – og kunne derfor ikke sætte hensynet til sin egen sikkerhed og betryggethed på førstepladsen.

I verdens bedømmelse handlede han som en dåre. »Han kan ikke engang frelse sit selv – hvordan skal han så kunne frelse andre!« – således tænkte og talte de om ham.

Sådan er Guds kærlighed. Skønt den i klogskabens øjne er svag, er den stærkere end døden. Skønt den er fattig, gør den mangfoldige rige. Skønt den aldrig søger sit eget, vinder den mere end alle andre. Skønt den bøjer sig dybere ned end nogen anden, er den højt ophøjet over alt og alle.

Vor Frelser gjorde sig fattig for vor skyld. Hvordan kan han så udrette noget? Når man er fattig, har man jo intet at give! Således tænker klogskaben og indretter sig derefter.

Sådan er også vi tilbøjelige til at tænke og handle – men da kommer Guds Ånd til os og banker stille på døren til vort hjertes inderste kammer for at hjælpe os ud af klogskabens herredømme, så vi kan følge Jesus efter.

Guds Ånd siger tydeligt og klart: »Følg Herren – følg ikke verdens tankegang!«

Det gælder enhver af os, men måske i særlig grad os, der øver åndelig indflydelse over andre.

Vor indflydelse i sand åndelig betydning står eller falder med, om vi følger Herren – eller nøjes med i kritiske situationer at handle klogt, d.v.s. som alle andre.

Forræderi

Kærligheden forråder aldrig den elskede. Hvis vi elsker Herren vor Gud af hele vort hjerte, forråder vi Ham ikke – men finder nåde til at følge Ham ad korssets herlige

vej, hvor man ikke bevarer sit liv i denne verden, men mister det – og derved forenes endnu inderligere med Ham, der har elsket os først.

Hvis man elsker sin næste som sig selv, forråder man heller ikke ham ved at befæste ham i hans egne kloge tanker, men hjælper ham til også at elske Herren helhjertet og følge Ham.

Kærligheden til Herren vor Gud og vor næste byder os at forsage verdens klogskab med alle dens overtalende argumenter og »kun« gøre Herrens vilje, hvor dåragtig den end ser ud.

Da kommer Herren »til syne« som Den, Han Er – da viser det sig, at »JEG er med eder alle dage...« og hvem kan så være imod os?

Kærligheden ser ikke på, hvad der sandsynligvis sker, hvis jeg, i stedet for at handle klogt og opnå en vis sikkerhed, følger Herren ud i »det usikre og uvisse og uoverskuelige, ja uoverkommelige«. Kærligheden tager overhovedet ikke sandsynligheden i betragtning, fordi kærligheden *tror alt* – alt, hvad Gud siger – og handler derefter uden at skele til højre eller til venstre.

Kærligheden lader sig derfor ikke beherske af frygten for, hvad der sandsynligvis vil ske, hvis jeg forsager klogskaben og vælger efterfølgelsen.

Kærligheden lader aldrig flertallet få det afgørende ord, thi kærligheden ved, at flertallet (også flertallet af Guds børn) siger Herren imod, når der opstår en situation, hvor det for alvor gælder om at sige Ja til Herren og Nej til klogskaben.

Vor store broder *Søren Kierkegaard* siger et sted: »Dersom Guds børn ikke lærer at foragte det, at handle klogt, lige så dybt, som man foragter det, at stjæle, og at aflægge falsk vidnesbyrd, da afskaffer de Det Evige og dermed alt, hvad der er helligt og ære værd – thi det, at handle klogt, er just med hele sit liv at aflægge falsk vidnesbyrd imod Det Evige og at stjæle sin tilværelse fra Gud. Det, at handle klogt, er nemlig *halvhed*, hvormed man unægteligt kommer videst her i verden.«

Hvem er I?

»Jesus kender jeg – og Paulus kender jeg – men I, hvem er I?« Sådan sagde den onde ånd engang til nogle, der gav sig ud

for at være noget i åndelig henseende.

Det står skrevet, for at vi skal høre dette spørgsmål og gå til Gud med det.

Har vi valgt klogskaben og dermed forrådt Det Evige – d.v.s. skubbet det ud af vort liv og vort virke i dag, så det ikke har nogen afgørende betydning – da har mennesker nok i det store og hele nikket bifaldende og forstående til os – men onskabens åndsmagter har også bemærket det – med skadefryd – thi da er vi ufarlige for dem.

Har vi derimod foragtet og forsaget klogskaben og valgt efterfølgelsen, da har de usynlige magter i himmelrummet også bemærket det – med raseri – og da sætter de deres angreb ind imod os på den ene eller anden måde – da er vi blevet farlige for dem, selvom flertallet iblandt Guds børn ryster på hovedet og anser os for dårer.

Trosbekendelsen

Søndag efter søndag lyder trosbekendelsen, der begynder således: »Vi forsager djævelen og *alt hans væsen*...«

Heri ligger forsagelsen af klogskaben, thi den er djævelsk, fordi den med gode argumenter – med henvisning til, hvad mange andre har gjort og med frygtens angreb på fremtidsudsigterne – overtaler Guds børn til at svigte troen og lydigheden.

Lad os søge ind til Herren selv – ind til det fortrolige samfund med Ham, der kender os til bunds og elsker os.

Her finder enhver af os den nåde, vi behøver for at følge Ham. Ingen kan sige den anden, hvad han skal. Det kommer ikke mig ved. Ingen er herre over den andens tro.

Men i det fortrolige samfund med Ham befries vi fra frygtens greb over vor vilje, thi Hans fuldkomne kærlighed driver den ud.

Så vælger vi frivilligt, d.v.s. overvundet af Hans kærlighed, at forsage klogskaben og vælge efterfølgelsen.

Det er ikke nogen fortjenstfuld bedrift – men den fuldkomne frihed – det er nådens herredømme – og det er lifligt!

Da ånder hjertet lettet op og giver Ham hele æren!